

skulde sætte sig i Bevægelse og se, om det ikke kunde lykkes at faa organiseret en ganske anderledes energisk Kamp mod Ukrudtet end den, vi hidtil have kendt i Landet.

Jeg kan ogsaa fra den nyere Landbrugslitteratur nævne Resultatet af et andet Spørgsmaal, nemlig om Ukrudtet hemes gennem Rodfrugtdyrkning. Det er ligeledes et meget omdebatteret Spørgsmaal; nogle sige Ja, men den store Mængde besvarer dette Spørgsmaal benægtende. Det glædede mig at høre det ærede Medlem fra Sæby (Anders Nielsen) udtale sig nu sidste Gang, han havde Ordet, da han henviste til, at man kunde rejse gennem hele Egne i Udlandet uden at finde Ukrudt paa Markerne, medens vi, naar vi her rejse gennem vort Land om Sommeren, næsten alle Vegne, hvor vi slaa Øjet hen, se Ukrudt, navnlig i en vis Periode det Ukrudt, der gaar under Navnet Agerkaal — det er nu forkert, thi det er slet ikke Agerkaal, men det kalder Folk det; det er helt andre Planter. Agerkaal er en overmaade uskyldig Plante, som vistnok de allerfærreste Landbrugere kende. Man ser her, hvorledes store Marker farves gule af dette Ukrudt. Jeg for mit Vedkommende vil sige, at jeg ærgrer mig altid over at se et saadant Syn; og jeg tror, at en af Grundene til Ukrudtets Vækst er, at det har saa fortrinlige Bundsforvandre i den danske Magelighed og Landmandens Uvidenhed om denne Sag.

Jeg skal saa gøre nogle enkelte Bemærkninger til det ærede Medlem fra Kellerup (Jensen-Knudstrup). Han talte noget om Foreningen „Hedebruget“, idet han gav os en Statistik. Men jeg mener rigtignok, at den er i høj Grad misvisende; og skal denne Statistik forstaas rigtigt, bliver den til Fordel for mig og ikke for det ærede Medlem. Det ærede Medlem talte om, at der var Ansøgninger om Hjælp til Opdyrkning af over 20 Tdr. Land. Men de, der give sig til i et Aar at opdyrke 20 Tdr. Land, ere slet ikke Smaafolk. Det er netop en Bekræftelse paa det, jeg nævnedes før, som „Hedebruget“s egne Konsulenter oplyse, naar de altsaa sige, at Tilskuddet ikke gaar i de rette Lommer. Men naar det hedder sig, at en velhavende Hededyrker i et Sogn kan opnaa større Tilskud end alle Sognets Husmænd tilsammen, saa siger jeg, at denne Bevilling bliver misbrugt; det har aldrig været Mening, at den skulde bruges paa den Maade. Og det var heller ikke Mening, at den skulde

bruges saaledes, som det endvidere oplyses af samme Konsulent; han siger nemlig et andet Sted i sin Indberetning — med Formandens Tilladelse skal jeg oplæse et lille Stykke —: „Hvor Hededyrkeren kun ejer et lille Areal, er han selvfølgelig interesseret i at faa det, han opdyrker, bragt i god Kultur, thi han skal vedblivende dyrke den Jord, han faar omdannet til Agermark“ — det er Kærnen i Sagen, det har netop været Meningen med Bevillingen. Saa siger han videre: „En Hededyrker, som ejer 100 Tdr. Land, er ikke saa interesseret i at faa de Tønder Land, han opdyrker, bragt i saa god Gødningskraft; han kan undertiden se sin Fordel ved at tage de gode Afgrøder, som Hedejorden kan give efter Mergling, og saa lade Jorden ligge hen“. Men saa siger jeg, at det er et fuldstændigt Misbrug af denne Bevilling, naar den anvendes til en slig Rovdrift, saa de tage nogle enkelte Afgrøder og saa lade det hele forsømme og forfalde igen. Jeg tror, der er al Grund til, at vi her fra Lovgivningsmagtens Side følge denne Sag med stor Opmærksomhed. Jeg stillede et Spørgsmaal til den højtærede Minister, men fik det ikke besvaret; det var nemlig det, om der ikke var Grund til, at Staten søgte at skaffe sig Repræsentation i dette Selskabs Bestyrelse, saa den fik sine egne Repræsentanter ind i Bestyrelsen og derefter kunde føre en direkte Kontrol med Bevillingens Anvendelse. Der var sikkert Grund til at gøre det overfor Hedeselskabet, og jeg synes, der er Grund til at gøre det alle Steder, hvor man til private overlader Statens Penge i saa stor Udstrækning, som her er Tale om; for det er jo næsten udelukkende Statens Penge, disse Foreninger have at forvalte.

Det ærede Medlem fra Kellerup (Jensen-Knudstrup) skulde ogsaa tale noget om Ukrudtet; men det eneste Ukrudt, han synes at have Øje for her i Landet, er Socialismen; den kan han se, og andet synes han ikke at kunne se i den Retning, men den har han ogsaa et godt Øje til. Han sagde, at jeg havde i mit Foredrag talt om Ukrudt, som blev indført eller indslæbt hertil med det Saafrø eller Saakorn, som vi hentede andetsteds. Men, sagde han, det Ukrudt — det skulde jeg ogsaa have sagt — det var ikke saa slemt, thi det kunde ikke akklimatiseres; naar det vokser op her om Sommeren, forsvandt det heldigvis igen, og Socialismen var ogsaa saaledes en fremmed